

NUMĂRUL
149
27 MARTIE

REVISTĂ EDITATĂ
DE BISERICA
NEEMIA, IAȘI

Grăunte

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. **Matei 13.31,32**

de muștar

Cuprins:

LA BRAȚ CU UMORUL

Costel Cozorici - Pag. 2

CULORILE CEREȘTI ALE UMORULUI

Radu Răileanu - Pag. 3

TULBURAREA UNUI CEAS DE SEARĂ

Roxana Clim - Pag. 4

CÂND AI IZBUCNIT ÎN RÂS
ULTIMA DATĂ?

Dana Lungu - Pag. 5

BUCURIA MARTIRILOR

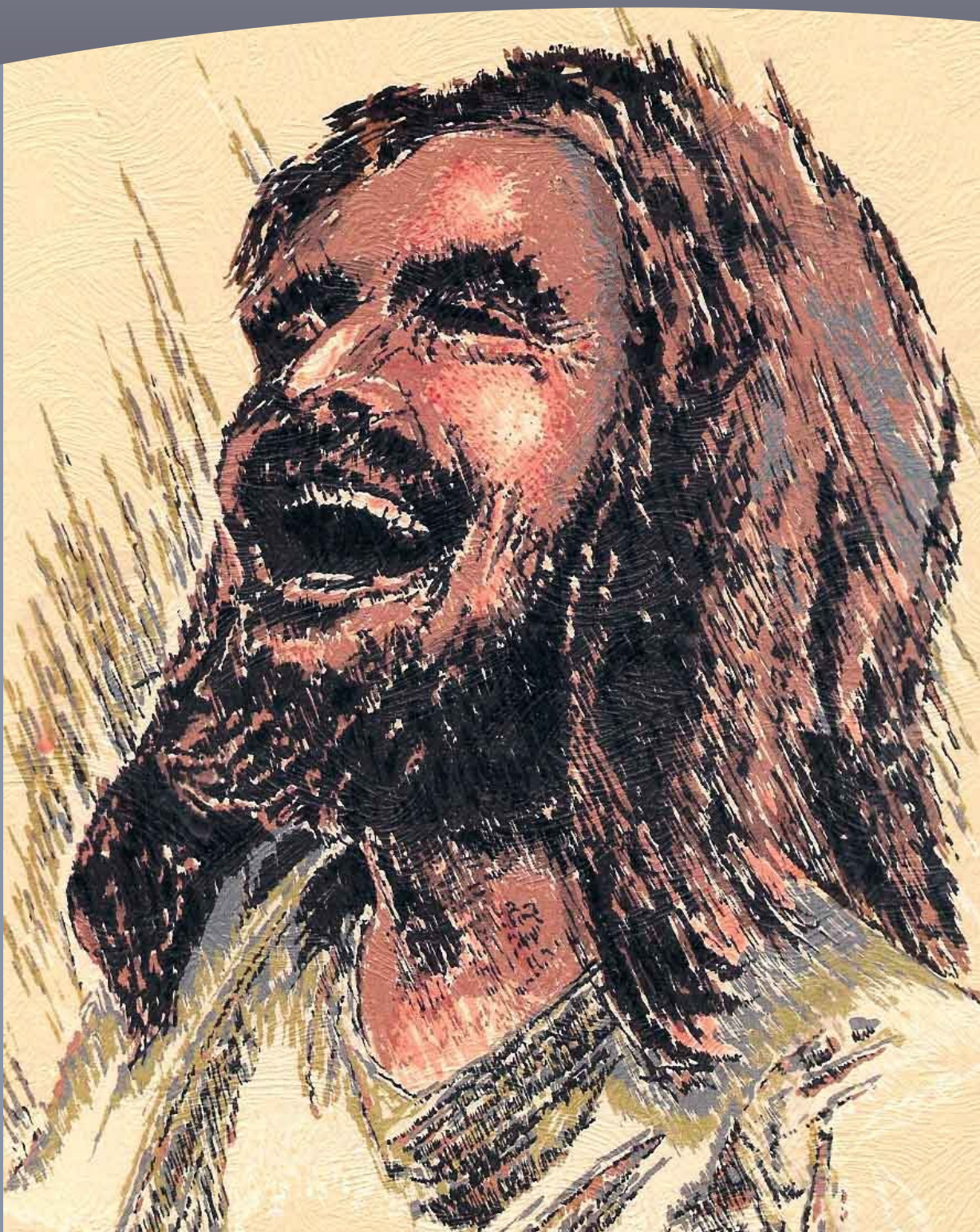
Mariana Pricope - Pag. 11

DUMNEZEU CU ZÂMBETUL PE BUZE

Nicoleta Apostu - Pag. 11

MULTIFUNCȚIONALĂ?!

Dana Bulgariu - Pag. 12





La braț cu umorul

Costel Cozorici



Întristarea este dușmanul bunei dispoziții așa cum războiul este inamicul păcii. Dar este minunat că Dumnezeu a lăsat o vreme de bucurie și o vreme de vărsat

lacrimi, o vreme de pace și o vreme pentru război, o vreme pentru bocit și o vreme pentru jucat. Așa a creat El toate lucrurile și trebuie să le luăm la pachet. Nebun este acela care crede că a fi bogat înseamnă să trăiești într-o perfectă armonie așa cum a fi sărac înseamnă să ai inima permanent tristă. Toate se rezumă la a te împăca, a relaționa cu Dumnezeu spre binele tău, deci a te împăca, până la urmă, cu tine însuși.

Bucuria și tristețea sunt două emanații născocite de Dumnezeu pentru desăvârșirea oamenilor. Nici nu pot să-mi imaginez ce chipuri contorsionate am avea dacă am trăi imuni. Cât am fi de neterminați dacă am avea doar viață. Acea viață tradusă simplist prin „a trăi - trăire” și „a muri - murire”. Ori această viață fără trăire ce ar fi? O dezvoltare robotică între naștere (hai să-i spunem și fabricație) și moarte (distrugere implicită).

Din împreunarea acestor trăiri, împletindu-se laolaltă cu suspinul, îngâmfarea, noblețea, supărarea, umilința și mândria (sau orice altceva vă mai frământă) se naște un amestec exploziv, dar extrem de benefic: umorul. De aici, din trăirile noastre se nasc situațiile tragi-comice, hazul de necaz, bancurile și povestirile hazlii, râsul sau hohotele, amuzamentele față de anumite persoane sau întâmplări.

Cel puțin din punctul meu de vedere, umorul e ceva cu care te naști. Și un prunc te poate face să zâmbești, să treci peste orice stare de lucruri, doar la un simplu gest, involuntar, de deschidere a gurii. Dar pentru că Tatăl nu ne dorește incompleți, ne-a permis un „update”. Adică ne permite să ne schimbăm modul de manifestare și pe parcursul vieții. Însă există cu

siguranță o simbiotică între umorul congenital și cel dobândit.

Dacă e să fac o retrospectivă asupra trecutului meu, am încercat la un moment dat – și până la urmă mi-a reușit – să-mi ascund timiditatea și stângăciile în spatele bunei dispoziții sau eșecurile mele în spatele unor glume sau a unui noncombat. Și îmi impuneam că e mai bine așa decât să-mi recunosc înfrângerea sau neputința. Încetul cu încetul am făcut „performanță” în acest fel de a fi. Nu spun că aparențele reușesc să ștergă impresia de neseriozitate sau lipsa de afectivitate, dar cine ajunge să mă cunoască va descoperi și implicarea, maturitatea și verticalitatea.

Așa am învățat cât de extraordinar este să poți transforma orice situație sau eveniment neplăcut, când devin amintiri, în momente de amuzament. Să găsești acea putere de a trece peste și a râde practic de ceea ce te-a întristat odată. Am cunoscut oameni care au supraviețuit unor situații limită, când granițele teoretico-științifice erau depășite, doar printr-o atitudine și o gândire pozitive. Cu siguranță că între umor și atitudinea pozitivă există o strânsă legătură. O legătură ce unește și solidifică relațiile interumane. Rămâne de auzit și părerea psihologilor despre lucrurile acestea. Însă eu una știu: voi trăi practic, nu teoretic.

De multe ori m-am întrebat și dacă Dumnezeu este plin de umor (nu sarcastic, cum am mai auzit). O tentă hazlie este prima creație. A fost oare o glumă să-l facă pe Adam singur? Și morala acestei glume a fost Eva. Încă o dată L-am simțit pe Dumnezeu ironic când, din toate popoarele de pe pământ, i-a dorit tocmai pe evrei ca „popor ales”. Nu știa la ce să se aștepte? Consider că aceste două opțiuni dumnezeiești sunt doar două teme ce pot fi abordate într-o teză de doctorat (aviz amatorilor).

În consecință, râdeți în hohote și povestiți și altora, că altfel n-ar avea finalitate.



Culorile cerești ale umorului

*Am zis râsului: „Ești o nebunie!” Și veseliei:
„Ce te înșeli degeaba?”*

1 aprilie, ziua păcălelilor! Ne place să păcălim sau să fim păcăliți? Unii se simt deranjați atunci când se râde pe seama lor, alții caută cu tot dinadinsul să provoace râsul, născocind cele mai inedite situații, de parcă bufoneria și detașarea ar fi însăși natura lor.

Departe de a fi pe deplin elucidat, râsul este unul dintre misterele și paradoxurile ființei umane; tuturor ne face plăcere să râdem, dar ce anume declanșează un zâmbet sau un râs în hohote? Copiii mici râd fără motiv din primele zile, fetele chicotesc, școlarii se hlizesc, adolescenții își dau coate, adulții râd pe sub mustață, bătrânii râd în barbă...

Fiind un fenomen la fel de complex precum natura umană, râsul cuprinde o gamă largă de nuanțe ce tind către extreme: de la râsul pozitiv, voios, până la râsul ironic-mușcător, sarcastic: ne amintim cu încântare râsul molipsitor al ciocănitărilor Woody sau rânetul formidabil de cotoaroanță al vrăjitoarei din Albă-ca-Zăpada.

Cum sunt multe categorii de râs și multe tipologii umane, în mod firesc fiecare avem afinități sau manifestăm anumite tipuri de umor: jocuri neașteptate de cuvinte cu deturnare de sens, gluma simplă, sănătoasă, umorul sec, umorul negru, ironia amicală, comicul de situație etc. Râdem/zâmbim ca reacție de apărare la senzația de teamă sau folosim râsul ca armă împotriva altora. Există umor care apropie, leagă prietenii sau poate salva situații încurcate. Este râsul ca reacție involuntară în momentele de jenă/anxietate sau, dimpotrivă, poate deveni o armă de temut care rănește, umilește, distruge. Așadar, râsul are puterea de a vindeca răul sau de a-l declanșa.

În societatea în care trăim, râsul a devenit instrument de divertisment, de socializare sau terapie. Dar cum este privit râsul în societatea lui Dumnezeu? Este etic, justificat, râsul unui creștin sau nu? În

Patericul Egiptean sunt mărturii despre pustnici care nu râdeau niciodată și pentru care râsul era considerat ceva frivol, profan, un semn al ignoranței. Invocând probabil fragmentele din Isaia 56, există încă teorii care duc lucrurile la extrem, susținând că

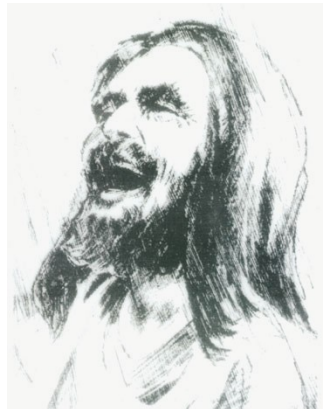
Isus n-ar fi râs niciodată. Totuși, iată câteva din situațiile în care Dumnezeu râde și în care provoacă râsul: „Cel ce șade în ceruri râde” (Ps.2:4). „El râde de zarva cetăților” (Iov 39:7). „Domnul râde de cel rău, căci vede că-i vine și lui ziua” (Ps.37:13).

Avraam râde în sinea lui din necredință, Sara ia în derâdere Cuvântul Domnului și este muștrată; râsul ne poate salva sau ne poate condamna. Iată câteva fragmente din antologia Filocaliei: „Râsul este tulburarea Bisericii, pricinuitoare al rușinii, aduce defăimarea și disprețul, este creatorul minciunii și batjocorirea adevărului. Râsul este mânia neîntârziată, strâmbarea cuvintelor adevărate, alegerea a ceea ce este nedrept, hambar de gânduri rele și magazie de înțeleșuri urâte”. Apostolul Pavel, la rândul său, trasează categoric conduita creștinului: „Să nu se audă din gura voastră nici vorbe spurcate sau porcoase, nici glume proaste care nu sunt cuviincioase, nici vorbe nechibzuite” (Efes.5:4).

Mântuitorul Însuși ne ajută să ne privim în profunzime: „Ce iese din gură vine din inimă și aceea spurcă pe om”.

În concluzie, râsul nu are nimic rău în sine; dimpotrivă, este un dar de preț al lui Dumnezeu, prin care omul își manifestă bucuria, încântarea față de viață și față de ceea ce îi oferă Dumnezeu prin ea. Deși uneori există în fiecare din noi tendința de a ne situa la extreme, importantă e sursa de la care ne alimentăm; ea ne condiționează atât posibilitatea, cât și modul în care ne bucurăm. Creștinul, în mod paradoxal, se poate bucura din toată inima, chiar și în necazuri, atunci când începe să învețe prin credință că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu”. Atunci, îndemnul Apostolului Pavel sună cât se poate de natural: „Bucurați-vă, iarăși zic, bucurați-vă!”

Radu Răileanu



PAGINA

3

Grăunte de Mustă
Nr. 149 - 27 Marti





Tulburarea unui ceas de seară

Roxana Clim



Cei din familia mea au o deosebită plăcere de a se distra pe seama situațiilor surprinzătoare, provocatoare și penibile prin care trec. Ne sunăm unul pe altul deseori să ne povestim *ce-am mai pățit*. Și ne distrăm și râdem cu toată inima, imaginându-ne toată trășenia, mai mult de cum e povestită decât de datele problemei. Ultima oară mama m-a sunat să-mi spună *ce au pățit ei*. Era spre seară și ea cu tata, epuizați, s-au odihnit pe pat vrând să se uite la televizor. Instinctiv, căutau amândoi telecomanda.

– Ai găsit-o?
– Nu. Nu-i la tine?
– Nu. Vezi pe scaun, pe sub tine?
– Nu-i.
– Măi femeie, tu ai rătăcit-o, iar te-ai dus cu ea, te-ai întors fără ea și ai lăsat-o cine știe pe unde.

Mama s-a dus pe urmele ei, în bucătărie: pe masă, sub masă, pe colțar, pe la chiuvetă, pe frigider, prin dulapuri. Nimic. În sufragerie a venit și tata din urmă, provocat de obiectul cu pricina.

– Unde să fie măi femeie?!

Căutau; și-mi povestea mama râzând cum doi oameni mari căutau telecomanda prin casă, amândoi porniți să-i dea de capăt obiectului care îndrăznise să nu se arate! O luaseră personal!

Au ajuns în balcon, șocați de-a dreptul!!! Unde putea dispărea o telecomandă?!! S-a căutat mama prin toate buzunarele, tata, pe urma ei cu idei și soluții. „Poate a căzut pe geam sau pe balcon!” S-a dus tata și a

căutat. Nimic.

Au uitat și de odihnă, și de televizor, au căutat bine de tot, până s-au întors în dormitor, s-au așezat pe pat, biruiți fizic, dar nu și mental! Ca niște detectivi adevărați au reluat scenariul, ca să-l reconstituie pas cu pas. El cu întrebări, ea cu răspunsuri.

Mama, vinovată *că-i distrată*, a recapitulat cu lux de amănunte ce a făcut în ziua respectivă până a ajuns la un detaliu: a strâns pătura groasă de iarnă de pe pat, a împăturit-o și a pus-o pe dulap sus, la păstrare, pentru iarna viitoare.

– Acolo-i!!! Tata s-a dat jos cu atitudine de biruitor și s-a dus să dea ultima bătălie cu pătura, în care era telecomanda!!! Și el a cules laurii.

Eu am râs cu toata inima tot timpul cât mi-a povestit mama, pentru că mi-i puteam imagina, cunoscându-i, cum se mișcau prin casă, mai ales că știu cât sunt de provocați dacă nu pot ei da de capăt unui lucru. Îi admir enorm pentru că știu să se distreze, să facă echipă sau să se întreacă în situații comune ale vieții, apoi ne povestesc nouă din întâmplările simple ale vieții, lăudându-se care din ei a fost mai tare sau

care a rezolvat situația. De obicei tata e eroul, iar mama îi creează terenul



, iar lui tare mult îi place s-o salveze din încurcăturile ei.





Când ai izbucnit în râs ultima dată?

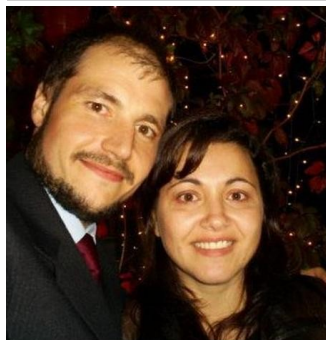
Dana Lungu

Maimuțele nu râd. Oricât s-au străduit cercetătorii evoluționiști să arate cât de „umane” sunt, la maimuțe singurele manifestări asemănătoare râsului apar atunci când sunt gădilite sau atunci când sunt cu burta plină. Ele nu râd niciodată din amintiri, nu râd împreună, nu cunosc ce înseamnă a râde cu alții; în plus, nu râd niciodată de sine, nu sunt capabile de ironie și – în nici un caz – de autoironie. Așa că, împotriva înțelepciunii lui Solomon, care ne-a lăsat vorba „Omul nu întrece cu nimic pe dobitoc”, omul, spre deosebire de animale, râde! Iar umorul pe care-l practică oamenii au nuanțe infinite: poate fi negru, atunci când râde de moarte și pe seama temerii de moarte, poate fi roz, de salon, o dantelărie de vorbe ascuțite, mușcătoare și (auto)flagelatoare, moralizatoare sau dimpotrivă imorale, poate fi alb, atunci când personaje sunt îngeri și demoni, Sfântul Petru și Sfântul Ilie, sau chiar bunul Dumnezeu...

Ca orice e pământesc, poate fi folosit în rău, în bășcălie, în batjocură, în denigrare sau defăimare, sau poate fi un mijloc inofensiv de a îndrepta moravurile, de a spune cu dragoste despre ce ne doare.

Dar cum râd sfinții? Picturile bizantine ni-i arată înțepeniți, cu expresia feței imobilă... par atât de departe de patimile și pasiunile umane și de preaomenescul râs! Mulți părinți ai Bisericii au trecut râsul pe lista celor interzise asceților și virtușilor, alături de plăcerea de a admira un peisaj, iar dacă sârmanul căutător de Dumnezeu izbucnea în râs, trebuia să facă penitență ca să purifice păcatul! Nu cred ca mi-ar plăcea o asemenea companie! Și pentru că atunci când pun o întrebare mă sâcăie până găsesc răspunsul, am pornit cu nedumerirea mea, legata de râsul sfinților, prin Biserică, să chestionez pe frați ce au găsit de râs pe lumea asta? Așadar, întrebarea mea a fost:

Când ai izbucnit în râs ultima dată?



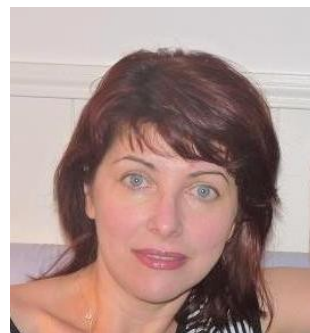
Ioan Chirilă: Nu îmi amintesc când am râs ultima oară cu poftă... Dar nici nu mă îngrijorează acest aspect. Poate doar pe feciorul meu, care mi-a atras atenția că ar trebui să fiu mai degajat, vesel și glumeț. Pe el îl

vizitează adolescența și veselia, mai ales cea contagioasă e la mare preț. Cât despre mine, probabil râd pe sub mustăți și îmi e de ajuns... Totuși, am izbucnit în râs, chiar zgomotos, când am mers la cinematograful, tot cu al meu fecior aproape adolescent, la *Extraterestrii din mansardă*. Eram numai noi în toată sala și m-am simțit tare liber să mă manifest. Nu mai țin minte scena (sunt destule scene comice, de la umor rafinat la ascendent-voluptuos), dar râdeam mai tare decât toți din sală (da, ați înțeles bine, mai tare decât... al meu fecior). Ne dezlănțuisem într-un râs de echipă – e mai bun râsul în doi. Mi-a rămas în minte evenimentul pentru că atunci când ne-am întors, nici nu apucărăm să intrăm bine în casă, că el, feciorul, dă raportul și pe nerăsuflăte zice: „Mama! L-am auzit și eu pe tata că a râs cu poftă!” Și-am râs din nou, cu toții... și amintindu-mi, din nou îmi vine să râd, dar pe sub mustăți. Căci sunt singur și râsul nu e la fel de gustos.

Anca Netedu: Nu știu de ce, dar cu cât trec anii cu atât râsul e tot mai rar, cel puțin la mine. Pe vremea când eram copil, nu era zi în casa noastră să nu râdem. Ce-i drept, eram patru fete...ne certam, nempăcam și râsul era prezent tot timpul între noi, găseam din orice fleac un motiv de distracție și râs.

Revenind în timpurile noastre, divulg un secret: la grupul Filadelfia, se râdea cu mare poftă! Nu știu cum o fi acum, dar pe vremea când frecventam eu grupul era veselie mare! Dar să nu crezi că nu luam studiul în serios! Eram, cred, prea mulți oameni cu simțul umorului adunați laolaltă: Daniel Boca, Petrică, Laurențiu, Lili, Iulia... ce vremuri frumoase! „Nimic nu unește mai mult oamenii decât râsul” sunt spusele lui Tolstoi. La fel de bine aș putea spune că umorul nu lipsește nici grupului din care fac parte acum, chiar îmi amintesc că am râs copios la povestirile domnului Petrucă. Poate o să se pună odată pe hârtie istoria cumpărării celebrei mașini Volga, care fusese a lui Gheorghe Gheorghiu-Dej! A fost fenomenal domnul Petrucă, am râs cu hohote.

Eh, despre simțul umorului și despre râs cred că sunt foarte multe de spus, oricum e un mare dar făcut de Dumnezeu oamenilor! Îl mai amintesc aici pe Hermann Hesse, căci mi se pare foarte adevărat că „Trebuie să învățați să râdeți. Pentru a ajunge la umorul de calitate, nu vă mai luați prea mult în serios”. Nu pot scrie mai mult, sunt răcită bocnă și n-am nici un chef de râs!





Radu Luca: Care ar fi motivele de râs într-o creație perfectă, nu știu – deși ar putea fi o temă de discuție. Cât de legitim este râsul în cea de acum, căzută? Desigur, poate fi o altă discuție. Eu unul de râs râd, râd des și nu uit nici să „mă” râd când o fac de oaie sau

când îmi scapă porumbelul (vedeți, „oaia”, „porumbelul” – suntem doar în comunitatea sfinților, nu?). Ultima oară când am râs? În anturajul fraților prezbiteri. Fratele X: „L-am întrebat pe fratele Y dacă vrea să fac eu ciorba pentru astăzi. Mi-a răspuns că nu, că o face el, «clasică»”. Trebuie să vă spun că eu am mai fost la mai multe mese cu ciorbă „clasică” de același autor și de fiecare dată a fost foarte diferită de cea sau de cele de dinainte... Iar asta de acum era diferită de toate celelalte. Deci are dreptate, e „clasică”!

Costel Ghica: Am râs „trei în unu”, ba chiar „patru în același unu”

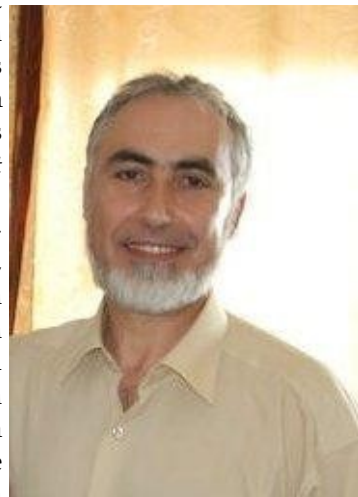
Greu lucru cereți!

O spune vorba și o confirmă și realitatea. Este greu nu numai să relatezi „o partidă de râs”, dar e dificil chiar și să participi la o asemenea provocare. De aceea, cred că în acest început este un soi de fereastră pentru provocările lui Radu din primele lui rânduri. Da, cu siguranță, se va râde mult în ceruri și cu totul, deplin. Pentru că ce este greu în sine este și ceresc. Apoi, legitimitatea râsului aici este o altă chestiune la fel dificilă. Pe de o parte, să intri în comuniune cu celălalt, pe de altă parte, să o faci fără rest sunt cel puțin două aspecte care justifică observația. De aceea și această subliniere face ca râsul să fie în esență ceresc.

Deși am motive în ultima vreme să evit participarea la veselie, am în mine deprinderea de a *nu scăpa* nici o ocazie când verbul „a râde” cheamă la ieșirea din sine, iar aceasta mă împinge să fac pasul ieșirii din mine. E drept că în ultima vreme mai mult ies pe fereastră, ușa e mai mult de formă. Eram la „masa de dragoste” după luna familiei. Și cum bucatele se cuprind până în străfundul lor doar prin bună dispoziție, așa era și atmosfera din jurul mesei. Fiecare participa suculent cu diferite provocări. Într-un răstimp, am dat în unanimitate undă verde unui număr mult așteptat care s-a dezlănțuit

inimitabil sub bagheta domnului Petrucă. Evident, a urmat epopeea „Volgăi”. Deși am mai auzit-o, eram sigur că va fi și de data aceasta ca prima dată. Secvența cu așa de cânepă și bățul de la un capăt pe post de înlocuitor al cablului de accelerație este un real exercițiu metafizic. Mereu trimite la altceva care vine de dincolo. Iar pentru mine a venit pe dată. În cascadele de râs, care mă înghesuiau de peretele veșniciei... adică mai aveam puțin și muream de râs, mi-am adus aminte că la KXB meu de altă dată, exercițiul acesta era frecvent. Iar lucrul acesta, deși enervant la tehnica românească, părea că este chiar așteptat pentru a râde cu poftă în prima ocazie ivită. Prin această suprapunere de imagine, râsul meu a trecut la doi în unu.

Apoi, am tras cu ochiul la un *oaspete*. În percepția mea, era de așteptat să pozeze jovial, așa cum numai de la o anumită înălțime este posibil. Și așa a rămas, inclusiv la partida cu pricina. Doar că părea că-i alunecă puțin picioarele spre a-l coborî instinctiv la nivelul tăvălelii de râs din jurul mesei. Era un instinct ontologic. Această discretă mișcare mi-a adus aminte de modul cum a ajuns la masă. Probabilitatea părea cu o zi înainte a fi nulă și acum, sub ochii mei, era mai mult decât o minune. Și ca să fiu convingător de prezența ciudatei *metafizici*, și această secvență m-a trimis în același timp la o altă păjanie. Era demult, într-o biserică unde activam cu mare râvnă. Piscul duminical era atins dacă aveai un invitat la biserică cu tine. Era printre noi un „recuperat” care se dovedea a fi categoric o minune. Râvna îl cuprinsese și pe el. Avea lângă el un invitat. Și cum așchia nu sare prea departe, am aflat apoi că îi semăna leit în cele fumate nu de multă vreme. Am tras și acolo cu ochiul. Fratele-minune râdea în *hohote*, de părea că râsul este incompatibil în ceruri. L-am invitat afară pentru a da explicații. Mi-a spus pricina, dar nu știu în ce limbă, că am râs *subit și înfundat tot programul închinării*. Invitatul fratelui-minune era motivul, pentru că era la rândul-i o adevărată minune prezența lui în biserică în acea duminică. Și iată cum am trecut la a râde „trei în unu”, dacă nu chiar la „patru în unu”. Poftă bună la râs!





Rodica Nadolu: Râsul este adesea o exprimare a mulțumirii sufletești, a fericirii, a împlinirii unei dorințe... Îmi amintesc că, la o invitație a pastorului nostru adresată soțului meu, acesta (soțul meu) a refuzat categoric să vină, explicând că nu prea cunoaște pe nimeni

din grupul nostru. A doua zi însă, pastorul nostru, având un talent deosebit și o diplomatie caracteristică, revine cu invitația și „minunea” se petrece, soțul meu acceptă invitația. Rezultatul: compania noastră, a celor din Valea Lupului, i-a făcut o impresie foarte bună, s-a simțit foarte bine, ceea ce pe mine și pe pastor ne-a făcut să izbucnim într-un râs de mulțumire și fericire, mulțumindu-i Domnului pentru ajutorul dat.

Virgil Tabry: În 22 februarie, eram cu Helena la Tudor și Consuela. Ne ospătam la masa prieteniei. Deși plin, paharul de cristal era demisec. La un moment dat, am început să împărtășesc o glumă. Nu că mai țin minte ce glumă era, dar era bună, căci era pe subiect. Nici bine nu am început să povestesc și m-a pufnit râsul. Ceilalți nici măcar nu știau că voiam să spun ceva amuzant. Mă opintesc. Reușesc să prind cu vârful buzelor boabele de mazăre, care tocmai se transformaseră în



g l o a n ț e ,
țintind fără discriminare spre toate farfuriile și paharele de pe masă. Înghit și o iau de la c a p ă t .
Reușesc vreo două cuvinte

și iar... pugh!! Devenisem deja contagios. Numai după câteva încercări ne-am transformat într-un quartet pasionat de mare clasă. Nici de vecinii de palier nu ne păsa. Cu mușchii abdominali sleiți și toate lacrimile epuizate, reușesc să o iau de la capăt. Din păcate, am descoperit la urmă că povestea mea era total lipsită de umor. Atunci am învățat că, într-adevăr, râsul își are timpul lui... Mulțumim, Tudor și Consuela, pentru ospitalitate!

Irina Juverdeanu: Într-o dimineață, am plecat spre serviciu cu un gând hotărât: să descarc de pe net varianta audio a Evangheliei după Ioan, ca să mai ascult și eu când fac treabă prin casă. Am ajuns la birou, am găsit site-ul și am dat click pe start free download. Am observat că v i t e z a la internet era mică și atunci mi-am spus să mai fac și altceva, câteva c h e s t i u n i profesionale urgente, fără să mai verific să văd cât la sută s-a descărcat. În



birou, era liniște, toată lumea lucra cu spor, concentrare maximă, se auzeau numai tastaturile. Dar descărcarea evangheliei lui Ioan se terminase și deodată liniștea a fost spartă de o voce venită ca din altă lume, un glas bărbătesc cu ton grav: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu”. Nu se mai auzeau tastaturile, colegii priveau înmărmuriți spre glasul care vorbea. Am tresărit și eu, că nu știam de unde se aude. Într-un final, misterul a fost lămurit, dar colegii au început să dezbată: „am crezut că este gata cu noi (ca și cum venise sfârșitul lumii)”...



Daniel Boca: A zecea fericire. Deși în Evanghelii găsim doar nouă fericiri „mari și late”, dacă ar fi să adăugăm ceva la aceasta listă, ce credeți că ar merge? Încercați să vă opriți din citit pentru 30 de secunde și dați frâu imaginației. Ce alt lucru ar putea genera suficient de multă fericire unui suflet și ar putea fi pus în lista

unor virtuți precum aceea de a fi sărac cu duhul, împăciuitor și celelalte?! Este destul de greu să mai adăugăm ceva, nu? Cu toate acestea, îndrăznesc să spun că a zecea fericire ar putea fi enunțată cam așa: „Ferice de cei ce râd de ei înșiși, pentru că aceia au de ce râde toată viața lor”.

Nu este deloc greu să râzi de cel de lângă tine. Noi suntem educați în spiritul comparației cu vecinul, care de fiecare dată este mai jos decât noi și avem nu suficiente, ci enorm de multe motive să râdem de el. Moldovenii sunt cei mai proști din țară, până ne întrebă cineva pe noi și atunci blamul se mută pe zona Olteniei. În Suceava suntem învățați de mici să râdem de cei din Botoșani și viceversa. Pentru un locuitor al Iași-ului nu este înjurătură mai mare decât să-l numești „vasluian”. Pentru cei din Vrancea, cei mai periculoși șoferi din lumea asta sunt băcăuanii și tooooo așa o ținem în orice regiune a țării am merge. Comunele rivalizează între ele, în orice comunitate există un „sus” și un „jos” și, chiar dacă nu ajung mereu să-și spargă capetele ca cei de la Ruginoasa, râdem de vecini, de colegul de clasă sau de cel de la serviciu. Râdem, râdem de orice și de oricine. Dar să te ferească Dumnezeu să faci o glumă nevinovată pe seama mea! În acel moment nu mai am simțul umorului. Adică ce ai găsit de râs? Dar pe tine nu te vezi cum ești?

Mă gândesc că asta trebuie să fie o mare problemă: să poți râde foarte ușor de altul – în schimb, când tu ești ținta unei glume, te superi. Vorbim aici doar de glume decente, nu despre cele care ating demnitatea unei persoane.

Cea de-a zecea fericire te poate salva de multe ori din situații grele. Dacă ai capacitatea să te privești și, în contexte complicate, să poți să găsești ceva de care să râzi sau atunci când cineva face o glumă pe seama ta să nu sari să te aperi sau să răspunzi cu aceeași monedă, cred că începi să deprinzi puțină înțelepciune.

Cel ce râde de altul dar se supără când este în „centrul atenției” dă dovadă de lipsă de înțelepciune. Pentru că Dumnezeu te smerește când îți este lumea mai dragă. În Suceava, este o vorbă: „Ce faci dacă mâine este sfârșitul lumii?” iar răspunsul e simplu: „Ne mutăm în Botoșani, pentru că ei sunt cu 100 de ani în urmă”. Și râdem de treaba asta... Însă mă uitam cu Ligia la celebra emisiune „Romanii au talent” și ce să vezi? A

apărut un domn cu niște haine foarte murdare, ca să nu spun răpănoase de-a dreptul, și a vrut să-și prezinte talentul cu care fost înzestrat de divinitate. Ce talent credeți că avea omul nostru? Să tundă o oaie. Și de unde credeți că era acest român talentat? Ei bine, nu din Botoșani, ci taman din Suceava. Ce să facem, asta e până la urmă talentul nostru, al Sucevenilor, să fim penibili, dar nu acasă, ci în public. Iar dacă se întâmplă să fie și o cameră de luat vederi pe acolo, cu atât mai bine! Dar dacă lipsește camera, ce facem? Scriem la „Grăunte” și gata.

Ferice de cel ce râde de el însuși pentru că are de ce râde toată viața!

Codrina Gherasim: De vreo 4 ani încoace, am observat că primele 3 luni ale fiecărui an debutează cu multe și grele încercări. Din cauza acestui clișeu, ne-am înarmat, eu și al meu soț, cu resurse și putere pentru perioada ce ne stătea în față. Bineînțeles că lucrurile s-au repetat și loviturile n-au întârziat.

Avem astfel parte de multe „surprize” și „neprevăzute”, dar prin El și cu El am învățat lecții importante. Nu mai avem așteptări, nu ne mai consumăm cu întrebări retorice. Am învățat să primim totul ca din mână Lui și să bem paharul până la capăt, oricât de amar ar fi. Din El avem pace, dar și bucurie; bucuria de a înțelege lupta spirituală, contextele dificile, dar și speranța că, răbdând până la sfârșit, vom fi regește recompensați.

Am început să râdem copios de fiecare dată când ceva imposibil de întâmplat tocmai ni se întâmplă. Nu ne mai mirăm, nu ne mai consumăm emoțional inutil. Ne facem partea și așteptăm ca Dumnezeu să miște lucrurile pentru a ieși din nebuloasa începutului de an, cum îmi place să-i zic. Prin urmare, ca să răspund întrebării lansate de „Grăunte”, și anume când am izbucnit ultima oară în râs, în cazul familiei noastre, începutul de an e mereu un prilej sigur de hohote prelungite.

Să râdem cu El în vremurile mai grele mi se pare cea mai grozavă lecție pe care am deprins-o în timp. Nu punem întrebări, nu cerem explicații, mergem pe mâna Lui. Căci am aflat, din surse sigure, că dreapta Lui e veșnic câștigătoare.





Silvia Cojocariu:

Secretul unui zâmbet autentic

Ți s-a întâmplat vreodată să treci fugăr prin zi, absorbit de multele gânduri și griji, zâmbind distrat și politicos în jur sau răspunzând evaziv la cine știe ce solicitare...?

Așa îmi începusem ziua, abia schițând un „buna dimineața” celor din jur,

cu preocuparea și îndărijirea omului pornit să le rezolve pe toate și frământându-mi mintea cum să-mi înghesui planurile în cele câteva ore disponibile... și evident, să nu las pe nimeni să mi le perturbe.

Am plecat „de cu zori” cu speranța să ajung mai devreme la serviciu, să-mi termin treaba repede, să plătesc o factură pe drum, să ajung la stomatolog – întâlnire programată cu vreo săptămână în urmă – și apoi la grup cu întârziere, ce-i drept, pentru a afla măcar concluziile

În minte îmi venea fugăr un gând: și totuși, programul ți-l face Domnul... Eram însă prea preocupată pentru a-l implica și pe El în planificarea lui.

Dar sa o iau cu începutul. Prima încercare, plata facturilor, a eșuat, căci ușa distribuitorului nostru de servicii net se deschidea abia la 9. Asta nu m-a ajutat să ajung mai repede la serviciu, căci în intersecția din fundație mașina mea s-a ciocnit cu loganul unei doamne prezentabile, cu ochelari pe vârful de nas. Suficient cât să ajung la serviciu cu nici un minut mai devreme de începerea programului și să mai risipesc și aproape 2 ore pe la firma de asigurări pentru declarația amiabila.

La dentist nu am mai ajuns – o urgență a apărut din senin cu puțin timp înainte de plecare, urgență rezolvată într-un sfert de ora cât să pot ajunge măcar în timp util la grup.

Mașina nu suferise prea mult în urma incidentului, mă alesesem doar cu oglinda lovită și o aripă zgâriată, aripă ce oricum avea niște semne de bună purtare mai vechi, ce necesitau retușuri. Iar loganul doamnei se alesese doar cu o portieră ce „acum scârțâie și înainte nu scârțâia...”.

Sfârșit de zi. Cu mașina în fata blocului și depănând orele trecute, un zâmbet înfloarește pe fața mea și se încorpățânează să rămână acolo. Nu-l pot ascunde și nici să-l fac să dispară nu reușesc. Îl simt emanând din fiecare por al sufletului meu...

Fusese acolo, cu mine, atât de viu, atât de gentil, se implicase în planurile mele mărunte, mă trăsese de mână, mă pusese deoparte, preluase controlul.

Pentru un moment, rutina zilei încărcată de praf se spulberase și un sentiment de bucurie ca Tatăl meu drag e cu mine, că îi pasă, și gingășia cu care îl simțisem implicat în viața mea cotidiană merita parcă tot consumul emoțional prin care trecusem de-a lungul zilei...

Emma Ghercă: Funcția în biserică nu scuză absența hohotelor de răs. Cine s-ar fi gândit că voi ajunge să afirm

eu însămi așa ceva? Din fragedă copilărie mi s-a conturat clar în minte profilul unui lider de biserică: serios, foarte serios, întotdeauna serios! Ajunsesem să am emoții atunci când mă întâlneam pe stradă cu unul dintre prezbiterii bisericii din care am făcut parte. Mă speria seriozitatea lor. Mai mult decât atât, când intram în contact cu unul dintre ei, mă mobilizam să port și eu pe față aceeași seriozitate atât de molipsitoare. Dialogurile purtate în asemenea situații erau lipsite de orice urmă de zâmbet sau, nici nu se puneau problema, de râset în hohote.

Anul 2007 a fost anul în care mi-au fost întoarse pe dos multe din concepțiile mele în ce privește raportarea la divinitate și la așteptările lui Dumnezeu de la om. Dintre acestea, aș aminti profilul liderului de biserică, care trebuia să fie serios, foarte serios, întotdeauna serios!

După ce am vizitat de câteva ori biserică Neemia, eu și Emerich (prieteni pe vremea aceea) ne-am decis să mergem și noi în tabăra de la Sucevița. De cunoscut, cunoșteam doar pe minunații tineri din grupul nostru, condus atunci de Domnul Costel și Doamna Doina. Eram la grupul de casă al pastorului. De nevisat!

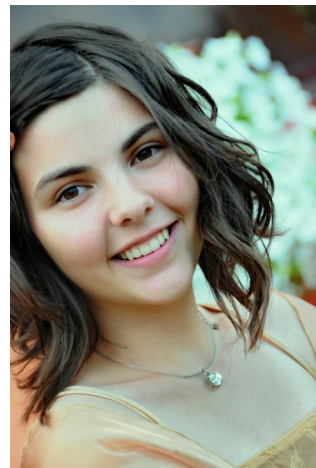
În a doua zi de tabără, am luat micul dejun împreună cu o familie tânără, despre care nu știam foarte multe lucruri. Știam însă un detaliu care ar fi trebuit să facă diferența: el era prezbiter. Mă străduiam să aplic aceeași mască de seriozitate în prezența lor, însă ceva mă împiedica de fiecare dată. Acel ceva era tocmai umorul deosebit de molipsitor al lui. Al cui? Tocmai al prezbiterului! Au urmat povești nemaiauzite despre anii lui de liceu. Am răs în hohote, cu lacrimi, ceea ce nu prea mă caracterizează. Mă tot întrebam: Cum de are el, prezbiter fiind, această atitudine? Nu se gândește că își poate strica reputația?

La masa noastră se crease o atmosferă incendiară. Îmi amintesc cum se tot atașau persoane să audă acele amintiri de liceu. Tabloul acesta mă copleșea: un prezbiter, în jurul căruia s-au adunat persoane pentru a-și înveseli inimile. Ne stricam cu toții de răs. Au început și alții să povestească. Dar el, prezbiterul, dăduse tonul.

Ce viziune nouă pentru mine! Ce trăiri nemaivisate! Ce libertate în a relaționa cu unul dintre unșii Domnului! Puteam fi eu însămi. Cât despre reputație, nici nu s-a pus problema deteriorării acesteia. Din contră, i-am vrut ca nași. Acum am un naș prezbiter în biserică din care fac parte. Pot spune că am mai scăpat de unul din plumbii pe care-i căram după mine. Merg mai ușor acum pe cale. Ce a stat la baza acestei schimbări?

Câteva hohote de răs.

Dacă sunteți curioși să aflați despre cine e vorba, încercați doar să ghiciți. E simplu. Și dacă vă e poftă de o porție uriașă de răs, petreceți două ore alături de el și familia lui.





Carmen Muscă:

Eram în perioada de prietenie cu Andrei, iar distanța Iași-Timișoara era un zid destul de greu de ocolit, așa că m-am hotărât să merg cu Mateo (care avea 6 luni) să-l vizitez. Ajunsă la gară, am urcat în tren și am început instalarea în compartiment cu tot

alaiul format din lucruri pentru Mateo... Dintr-o dată, dezastru!, nu aveam sticluța cu lăptic pentru Mateo. O lăsasem acasă la vedere tocmai din grija de a nu o uita!

Am luat legătura cu tatăl meu, care a trimis repede pe cineva să mi-o aducă, sperând că va ajunge înainte să plece trenul. Cu disperarea unei mame aflată la limită, cobor din tren ca să-l întâmpin în parcare pe mesagerul cu sticla de lapte.

L-am lăsat pe Mateo în mâna acelei fete din compartiment, totuși în gândul meu răsunau trâmbițele rugăciunilor ca Domnul să-l păzească pe Mateo, iar cu restul rațiunii rămase mă duc spre parcare. Dar timpul meu nu coincide cu timpul plecării trenului și, pe când mă aflam la mijlocul drumului între tren și parcare, aud șuierul locomotivei și mersul greoi al trenului punându-se în mișcare. În momentul acela, mintea mea analiza toate posibilitățile practice de a acționa și am început să alerg spre tren. Cred că Usain Bolt era un melc schiop pe lângă mine, probabil că dețin recordul neomologat la viteză pe 50 de metri. Nu știu cum am reușit să ajung trenul în învâlmășeala vocilor ce veneau de pe peron sfătuindu-mă să renunț pentru că trenul e prea departe ca să-l mai ajung. Nu s-a întâmplat nimic, nici trenul nu s-a oprit, însă nici eu nu m-am oprit. Cert este că eram pe scările trenului hotărâtă să nu renunț până la prima oprire. Slavă Cerului că responsabilul de vagon m-a văzut și a cerut prin stație să oprească trenul. Mai mult pe sus decât pe picioarele mele, am ajuns în compartiment la Mateo. Tânăra responsabilizată mai mult fără să vrea era cu el în brațe și cu mâna pe semnalul de alarmă, decisă să oprească trenul...

Dar mica mea aventură la extrem nu mi-a rezolvat problema: nu aveam cu ce să-i dau de mâncare lui Mateo. La Cluj, la 5 dimineața, aud vocea unui bărbat ce mă striga prin tren: Dna Carmen Șerban? Buimacă, observ în fața mea un polițist. Oare ce am mai făcut?

- Doamnă, vă rog, poftiți sticluța!

O plătesc, rămân cu ea în mână, mă uit la ea fără să înțeleg nimic, sunt blocată precum celebrul blue screen - care, în acel moment, reflecta imaginea minții mele. Ziua următoare, când deja eram la Timișoara, am dezlegat misterul. Tatăl meu s-a gandit să sune la 112, la Poliția din Cluj, că e nevoie urgentă de o sticluță, parcă era o alarmă de război... Tata a fost așa de convingător, încât Poliția s-a sesizat și a trimis o patrulă în această misiune

umanitară.

Ce pot să mai spun despre grija Domnului? Am experimentat în această poveste dragostea Lui și purtarea Lui de grijă, adăugând pe deasupra și muuuult umor...

Irina Petrucă: Plăcerea de a râde împreună cu ceilalți

Cred că unul dintre cele mai plăcute lucruri în viață este râsul. Până la lacrimi, ținându-te de burtă, sprijinind peretele, uitând să respiri, întrebându-te dacă vorba „a muri de râs” poate fi adevărată, căci chiar așa senzație te încearcă, dar gândul că nu prea cunoști persoane care să fi murit de râs îți dă apă la moară să râzi mai cu poftă.

Îmi amintesc ultima oară când am izbucnit în râs: eram în sufragerie și sora mea îmi spune să o chem când începe un anume film pe care doream amândouă să îl vizionăm, în condițiile în care ea mergea să lucreze în altă cameră, iar răspunsul meu: „Sorry, dar nu mai am credit pe telefon!” După ce am terminat de spus grozăvia, am rămas privindu-ne reciproc pentru o secundă și întrebându-ne, ea pe de o parte ce legătură are una cu cealaltă, iar eu de altă parte, când am ajuns noi să comunicăm atât de modern încât ar fi „imposibil” la primul gând să o contactez pe sora mea din altă cameră, având în vedere imposibilitatea folosirii telefonului. Am izbucnit amândouă în râs, urmând, bineînțeles, un răspuns pe măsură și o tachinare pe care aș numi-o eu chiar îndelungată și prea puțin îngăduitoare din partea dragei mele surori pe seama modernismului meu și a dependenței de mijloacele avansate de comunicare.

Dar tot atunci, după porția bună de râs, mi-am amintit că cel mai adesea se întâmpla că, mai ales dacă aveam vreo glumă de spus cuiva, îmi era mai la îndemână să-i trimit un sms sau un mesaj pe messenger, din dorința de a nu deranja sau întrerupe persoana respectivă din treabă, dar pierzând din plăcerea de a râde împreună cu celălalt și nerealizând că astfel firele prieteniei nu se vor întări. Pentru îmbunătățirea relațiilor noastre de prietenie este absolută nevoie din când în când (de preferință foarte des) de câte un râs zdravăn împreună, din toată inima. Eu, în urma tachinărilor de natură corectivă de care menționez mai sus,

t r e b u i e s ă
mărturisesc că
apelez mai puțin la
sms sau messenger
când doresc să
comunic ceva cuiva
drag, mai ales când e
vorba de ceva ce știu
că ne va stârni râsul,
și vă îndemn să
faceți la fel. Eu una
încerc să râd mai
des, căci ce pierdere
să te privezi tocmai
de beneficiile râsului



pentru suflet, trup și în special pentru relațiile cu cei din jurul nostru!



Bucuria martirilor



Rutină, serviciu, griji, aglomerație, praf, zgomot, corupție, inflație și, bineînțeles, criză financiară... prea multe motive să fim nefericiți!

Dragilor, se spune că zâmbetul are două componente esențiale, fața și ochii, și că, deși este o reacție spontană a corpului, care reflectă trăirile noastre, acesta are puterea de a

vindeca răni ale sufletului.

Nu știu câți dintre noi suntem conștienți de impactul pe care îl avem asupra celorlalți atunci când le „aruncăm” un zâmbet, dar, prin harul Domnului, trebuie să vă spun că eu am fost vrăjită de zâmbetul martirilor, oameni care au ales în mod conștient să nu pună preț pe trupul lor. Spun trupul lor pentru că opresorii nu puteau să le ia mai mult de atât.

Nimic nu mă intrigă mai mult decât fața senină a

acestora, zâmbetul cu care întâmpinau o sentință la moarte. Cum poți să fii atât de calm în astfel de momente? De unde atâta putere? De unde fericirea asta? Poate că acceptăm faptul că erau calmi, dar să mai și zâmbești?! Clar, era prea mult pentru mine, mă depășea subiectul!

Dar oare cum era privită de cei care asistau la execuție această fericire? Probabil ca o nebunie! Pură nebunie! Dar de Domnul? Ca o dovadă de dragoste, pură dragoste!

Slavă Domnului că nu m-a lăsat să mă lupt prea mult cu aceste întrebări și m-a făcut să înțeleg că zâmbetul venea datorită faptului că privirea lor nu era ațintită spre pământ și spre ceea ce se întâmpla acolo, ci spre cer, și tot ceea ce vedeau ei era frumusețea lui Dumnezeu și strălucirea Slavei Sale, iar în balanță cu acest lucru, durerea pe care ți-o pot provoca oamenii pălește!

Ce frumos, Doamne, ce frumos, numai explicația aceasta îmi pune pe față un zâmbet până la urechi!

Așadar, cred că o să mă înțelegeți când vă doresc ca, în momentul martirizării voastre, să stârniți curiozitate în inima oamenilor pentru Dumnezeul nostru!

Mariana Pricope



Dumnezeu cu zâmbetul pe buze...

Am intrat în a șaptea lună de când Radu e cu noi acasă! Îmi amintesc de acea zi de la maternitate când mă întreba Cristian la telefon: „Ce bine, azi veniți acasă, dar... știi, chiar știi ce trebuie să facem cu el, ne descurcăm?” Mititelul de el nu știa să își fină capul drept, era atât de fragil, unde îl puneai acolo stătea, îl așezai pe dreapta, ore întregi numai pe dreapta stătea. Din când în când îi mai schimbam poziția. A fost atât de frumos să îl vedem în toată această perioadă cum crește sub ochii noștri.

Pentru mine, ca tânără mămică, a fost și este în continuare o perioadă în care învăț să mă bucur de el și de fiecare mic gest pe care îl observ la el și care îmi arată că este într-o continuă dezvoltare! M-am bucurat și i-am mulțumit lui Dumnezeu încă din primele zile din viața lui Radu, pentru că, în ciuda pronosticurilor sumbre ale medicilor, Radu este, prin harul Domnului, un copil sănătos! M-am bucurat nespus când, din primele sale zile, începuse să își deschidă timid ochii și să privească lumina puternică ce venea de afară, când îl luam în brațe și

îl simțeam strângându-ne puternic, când începuse să conștientizeze că are degetele și că le poate mișca, că poate îndepărta și apropia singur un obiect. Primul zâmbet, prima privire în ochi, primii dințișori ce se zăreau strălucind ușor, primul gângurit, prima lingură de mâncare ce i-am dat-o și prima strâmbătură ce ne arăta că nu mai simțise acel gust până atunci, toate sunt mici detalii, dar care te fac să realizezi că toate, absolut toate sunt gândite cu atâta grijă și dragoste de Dumnezeu! Prin Radu, realizez abia acum câtă grijă are bunul Dumnezeu de noi, de cele mai multe ori fără ca măcar noi să ne dăm seama.



Nicoleta Apostol

Continuare în pagina 12



Multifuncțională?!

Dana Bulgariu



Îmi place cum Dumnezeu ne însoțește de-a lungul vieții cu un simț al umorului perfect, pentru ca atunci când ne uităm în urmă să ne apară zâmbetul pe buze, chiar și în timpul unor perioade mai grele...

Eu vă voi povesti de o perioadă nu tocmai grea, însă cu mult mai frumoasă prin glumele făcute de Dumnezeu.

Primul an de căsătorie, prima ieșire la mare împreună. După toate poveștile legate de plaja din țara noastră, am stabilit că evenimentul trebuie să-l ținem minte pentru toată viața ca ceva de bine, așa că hotărâm să ieșim din țară, mai exact în Grecia.

Iată-ne în sfârșit în autocar, în fața Palatului Culturii. Pornește motorul, pornește și aerul condiționat, brusc, realizez cu ciudă că am uitat acasă tocmai geanta în care erau singurele bluze cu mâneci lungi pregătite exact pentru această excursie. Bineînțeles că aerul nu se oprea decât atunci când se oprea motorul, adică o zi și o noapte a suflat continuu. Am ajuns în Grecia răcită bocnă, fără nici o pastilă și, evident, fără asigurare medicală, pentru că „n-am răcit tot anul, nici măcar iarna, o să răcesc tocmai acum la 40 de grade la umbră?”

A doua zi pornim încrezători în căutarea unei farmacie. Găsim una, însă închisă, așa cum sunt în Grecia toate magazinele pe perioada amiezii. Frumos e că nu e afișat nici program. Revenim peste o oră, două, cinci... închis. Într-un final găsim deschis, iar în farmacie plin; evident, au avut de așteptat oamenii! Majoritatea turiști, destul de ușor ne dăm seama că farmacistul nu știe engleză, nici altă limbă în afară de greacă. Ajung la rând, dar cum să-i explic doamnei ce vreau? Dau din mâini, mimez tusea, îi arăt că am nasul înfundat, îmi dau seama că așa cum nu știa engleza nu știa nici farmacie, nu știa ce să-mi dea. Îmi vine în minte cuvântul salvator: „Nurofen”! Zâmbește fericită, are. Îi arăt pe degete că vreau șase pastile. Se întoarce fericită că face o vânzare serioasă, cu șase cutii! Prin semne îi explic cât îmi trebuie doar șase tablete, plecăm.

Următoarea zi îmi dau seama că mai vreau ceva, evident că la farmacie e iar închis. Hotărâm să mergem la o terasă din apropiere ca să fim pe fază când deschide la farmacie. Vine în curând o chelneriță să preia meniul. Ridicăm ochii și surpriză: era farmacistul! Ea servea și la terasă. Ne-a picat fisa repede că, la câți oameni erau și mai veneau, nu poate lăsa terasa ca să deschidă farmacia.

Dar dacă toți au venit la terasă ca să aștepte să se deschidă farmacia? Mai rapid ar fi dacă găsim altă farmacie! Chiar și în stațiunea alăturată!



Dumnezeu cu zâmbetul pe buze...

Nicoleta Apostol

Continuare din pagina 11

Așa cum noi îl păzim pe Radu zi și noapte, avem grijă să mănânce, să aibă îmbrăcăminte, dragoste și atenție din partea noastră, să îl muștrăm când greșește, dar să-l și îmbrățișăm când e cuminte, cu mult mai mult primim de la Domnul în fiecare zi și poate de multe ori nici nu conștientizăm



aceste lucruri. Când apare un copil în viața ta, înveți mai mult din ceea ce este Dumnezeu, câtă atenție și dragoste ne arată în fiecare zi nouă, celor care ne cunoaște inima și gândurile, temerile și bucuriile, eșecurile și biruințele! Doamne, mă închin înaintea Ta și Ți mulțumesc pentru tot ceea ce faci pentru noi, Ți mulțumesc că atunci când privesc la Radu, Te văd cu zâmbetul pe buze, spunându-mi „Știu totul despre tine, așa cum tu începi să înveți acum atât de multe despre Radu!”

Redactori:

Mihai Ghiurțu,
Dana Lungu,
Oana Bilan,
Irina Beschieriu,
Ioana Boancă,
Irina Andriciu,

Patricia Krișan,
Mariana Pricope,
Ada Dumitriu,
Emil Juverdeanu,
Costel Cozorici,
Ștefan Mihai

Tehnoredactare:

Daniel Bosîncianu,
Silviu Bulgariu,
Bogdan Bosîncianu

Echipa de serviciu:

Emil Juverdeanu & Dana Lungu
responsabili de număr
Bogdan Bosîncianu – tehnoredactor

Secretar de redacție:

Dana Bulgariu

grauntedemustar@yahoo.com

**Echipa de
redacție**

PAGINA

12

Grăunte de Muștar
Nr. 149 - 27 Martie